

In de serie **HEARTLAND** zijn verschenen:

Alleen verder & Na de storm

Een nieuwe kans & Kiezen

Tweestrijd & Doorbraak

Lauren Brooke

HEARTLAND

Tweestrijd & Doorbraak

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W052201

Bisac JUV002130

MMXXII herziene Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMI Working Partners Ltd.

First published by Scholastic Inc., New York

Geschreven door Lauren Brooke

Oorspronkelijke titels: *Heartland. Come What May* & *Heartland. One Day You'll Know*

Nederlandse vertaling: Sofie de Lint

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BII KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman

HEARTLAND

Tweestrijd

Met speciale dank aan Linda Chapman.

*Voor de vijf grijze paarden
die mijn leven zo veel rijker hebben gemaakt.*

Hoofdstuk 1

Een koude novemberwind waaide door de ring en blies Amy's lange haar alle kanten op. Amy merkte het niet eens, zo ingespannen keek ze naar de zwarte merrie die rondjes om haar heen galoppeerde. Gypsy ging wat langzamer lopen en daarom zwiepte Amy de longeerlijn in de richting van haar achterhand.

'Ga door!'

Gypsy briede en sprong weer naar voren. Haar hoeven denderden over het natte zand, haar spieren golfdde onder haar glimmende zwarte vacht. Amy draaide geconcentreerd in het midden van de ring met haar mee, zodat ze steeds recht met haar gezicht naar het paard stond.

Na nog twee rondjes rond de ring, bewoog Gypsy haar binnenoer in de richting van Amy. Daarna boog de merrie haar hals en hoofd wat naar beneden en begon ze kauwbewegingen te maken met haar mond.

Amy kende dat signaal. Met haar lichaamstaal liet het paard aan Amy weten dat ze bereid was om mee te werken.

Amy liet de lijn op de grond vallen en draaide haar schou-
ders van het paard weg. Ze richtte haar ogen op de grond. Zo
vertelde ze Gypsy dat ze geen bedreiging voor haar was en
nodigde ze de merrie uit om een team met haar te vormen.

Amy hoorde dat Gypsy langzamer ging lopen en daarna
bleef staan. Ze wachtte. Na een lange tijd hoorde ze de
voetstappen van het paard dichterbij komen. Amy hield
haar adem in. Opeens kwam de merrie naast haar staan.
Met haar zachte neus snuffelde ze aan Amy's schouder.

Dit was de join-up! Helemaal warm van binnen aaide
Amy zacht over Gypsy's voorhoofd.

Amy had de techniek van de join-up van haar moeder,
Marion, geleerd. Door met paarden te praten in hun eigen
taal, kon je een band met hen opbouwen op basis van ver-
trouwen en begrip. De join-up vormde de basis van de trai-
ning van de paarden op Heartland. Marion had Heartland
opgericht als trainingsstal voor probleempaarden. Tot haar
dood, vijf maanden geleden, was Marion altijd degene
geweest die met de nieuwe paarden op Heartland een join-
up had gedaan.

Amy draaide zich om en liep de ring door. De merrie liep
achter haar aan. Ze volgde Amy nu overal. Na een paar
minuten bleef Amy staan en keerde zich om naar het hek,
waar Ty, de zeventienjarige stalhulp van Heartland, stond
te kijken.

'En? Wat denk je ervan?' riep Amy, terwijl ze de longeer-
lijn weer aan Gypsy's halster vastklikte.

'Het gaat onwijs goed,' antwoordde Ty. Hij klom over het
hek en liep naar haar toe. De wind waaide door zijn zwarte
haar. 'Het lijkt wel een ander paard. Weet je nog hoe moei-
lijk ze eerst was?'

Amy knikte. Gypsy was het vijf jaar oude dressuurpaard
van Pamela Murray. De merrie was nu al twee maanden op
Heartland. Toen ze kwam, was ze nerveus en tegendraads
en had ze de hinderlijke gewoonte om telkens als ze opge-
wonden werd, een hele serie hoge, scheve bokken te laten
zien. Samen hadden Amy en Ty haar weer rustig gekregen
met behulp van aromatherapie en bloesemremedies.
Daarna hadden ze join-ups met haar gedaan om haar zover
te krijgen dat ze mee ging werken. Langzaam was Gypsy
steeds rustiger en braver geworden. Ze had al drie weken
niet meer gebokt, en elke keer als Amy een join-up met
haar deed, reageerde ze sneller.

Gypsy duwde haar neus tegen Ty's jas. 'Denk je dat ze al
klaar is om terug te gaan naar Pamela?' vroeg Amy.

Ty fronste zijn voorhoofd. 'Ik weet het niet. Ze werkt de
laatste tijd goed mee, maar ik denk dat ze nog steeds niet
helemaal van dat bokken is genezen. En als ze daar weer
mee begint, en haar ruit eraf bokt, zijn we terug bij af.
Dan leert ze weer dat bokken voor haar een voordeel heeft.'

Amy knikte. Ze was blij dat ze er hetzelfde over dachten.
Na het vreselijke ongeluk waardoor haar moeder was over-
leden, had Amy altijd alle beslissingen over de paarden
met Ty besproken. Hoewel ze een tijdje geleden even had

gedacht dat Ty weg zou gaan, waren ze altijd vrienden geweest, en Amy wist dat ze heel veel aan Ty te danken had. Zonder hem had ze nooit met Heartland kunnen doorgaan.

Ty hielp haar met de paarden. Amy's opa, de eigenaar van de boerderij, zorgde voor het huis en de weilanden, en Amy's oudere zus Louise, die altijd Lou genoemd werd, hield zich bezig met de zakelijke kant van Heartland.

'Ik zal Pamela vandaag even bellen,' zei Ty, 'en haar uitleggen dat Gypsy nog wat langer moet blijven.' Hij deed het hek open en samen brachten ze de merrie terug naar haar stal.

Onderweg kwamen ze Ben Stillman tegen, de nieuwe stalhulp van Heartland. Hij kwam met een volle kruiwagen de achterste stal uit. Hij was lang en had blond haar. 'Hoe ging het vandaag met Gypsy?'

'Prima, hoor,' antwoordde Amy.

'De zes boxen in de voorste stal zijn allemaal uitgemest,' zei Ben zakelijk. 'En hier heb ik er al vier klaar.' Hij wees naar de twaalf boxen van de achterste stal.

'Ik help je wel even met de laatste boxen,' zei Ty.

'Ik ook.' Amy voelde zich een beetje schuldig omdat Ben zo hard had gewerkt. 'Ik zet even Gypsy terug.'

Op dat moment ging de deur van de boerderij open en stak Lou haar hoofd naar buiten. 'Het ontbijt is klaar!'

Amy's maag begon te knorren bij de gedachte aan de broodjes, de eieren en de ham. Haar opa maakte in de

winter op zaterdag altijd een enorm ontbijt klaar voor iedereen op Heartland. 'We doen die boxen wel na het eten. Kom mee!' Ze klikte met haar tong naar Gypsy.

Ty liep met haar mee, maar Ben bleef bij de kruiwagen staan. Amy keek om. 'Ga je mee, Ben?'

'Nee, dank je.'

Amy bleef verbaasd staan. 'Wat? Heb je geen zin in opa's beroemde ontbijt?'

Ben haalde zijn schouders op. 'Er is nog zo veel te doen. Ik ga liever door met de stal.' Hij keek naar Amy's verbaasde gezicht. 'Het geeft echt niet. Ik heb toch niet zo'n honger.' Hij pakte de handvatten van de kruiwagen weer vast en liep verder naar de mesthoop. 'Tot straks!'

Amy keek Ty aan. Het was niet de eerste keer die week dat Ben geen pauze wilde nemen.

Ty trok zijn wenkbrauwen op. 'Laat hem maar, we kunnen hem niet dwingen als hij niet wil.' Ze liepen verder.

'Maar hij werkt de hele tijd zo hard.'

'Dan hebben we eigenlijk niks te klagen,' zei Ty droog. 'Zeker als je bedenkt hoe hij eerst was.'

Amy dacht terug aan de tijd, nu een maand geleden, dat Ben net op Heartland was gekomen. Hij was gestuurd door zijn tante, Lisa Stillman, die een grote arabierenfokkerij had. Zij vond dat een opleiding op Heartland goed voor Ben zou zijn. In het begin had Ben niets moeten hebben van de alternatieve therapieën die ze gebruikten en had hij totaal niet meegewerkt. Maar nadat Amy en Ty Bens

geliefde springpaard, Red, succesvol hadden behandeld nadat het paard een vergiftiging had opgelopen, was hij veel beter zijn best gaan doen.

Een beetje te veel, dacht Amy. ‘Het lijkt wel alsof hij denkt dat hij heel hard moet werken om zijn eerdere gedrag goed te maken,’ zei ze hardop. Ze maakte Gypsy’s boxdeur open.

‘Ach, zo wordt tenminste wel al het werk gedaan,’ zei Ty nuchter.

‘Ty!’ riep Amy geschokt. Maar eigenlijk was ze helemaal niet verbaasd over zijn opmerking. Ty en Ben waren al vanaf het begin niet echt vrienden. En hoewel het iets beter ging nu Ben zich wat normaler gedroeg, dacht Amy dat het nog wel even zou duren voordat Ty en Ben elkaar echt aardig zouden vinden.

Ty deed de boxdeur weer dicht en samen liepen ze naar het oude, houten huis. Ze schopten hun laarzen uit en gingen de warme keuken in. De geur van koffie en versgebakken broodjes kwam hun tegemoet.

Jack Bartlett, de opa van Lou en Amy, stond bij het fornuis met een pan met roerei. Toen hij opkeek, verscheen er een glimlach op zijn verweerde gezicht. ‘Hebben jullie honger?’

‘Zeg dat wel!’ grijnsde Amy.

‘Kan ik ergens mee helpen?’ vroeg Ty.

‘Nee hoor, ga maar zitten.’

Lou was glazen sinaasappelsap aan het inschenken. Haar

korte, blonde haar stond in pieken omhoog en haar gezicht was rood van de warmte in de keuken. ‘Waar is Ben?’

‘Nog in de stallen,’ antwoordde Amy. ‘Hij wil niet eten.’

‘Wat een onzin!’ zei opa. Zijn lichtblauwe ogen stonden bezorgd. Hij haalde de pan van het vuur. ‘Lou, ga hem eens halen.’

‘Nee, doe maar niet,’ zei Amy haastig tegen haar zus. ‘Hij zei dat hij geen honger had.’ Ze wist hoe koppig Ben kon zijn. Als hij eenmaal iets in zijn hoofd had, kon je daar niets meer aan veranderen. Ze had het gevoel dat het alleen maar op ruzie zou uitdraaien als Lou toch zou proberen om hem over te halen.

Lou keek onzeker naar haar opa.

Jack haalde zijn hand door zijn dunne, grijze haar. ‘Oké. Maar volgend weekend wil ik geen smoesjes meer van hem horen.’

Amy pakte een schaal met ham op. ‘Kan dit op tafel?’ vroeg ze, in een poging om van onderwerp te veranderen.

Haar opa knikte en schepte het roerei in een schaal. ‘Oké, allemaal aanschuiven.’

Een half uur later waren alle schalen en borden leeg. Amy zette haar koffiebeker neer en zuchtte voldaan. ‘Dat was heerlijk, opa!’

‘Ja Jack, fantastisch,’ zei Ty.

Jack glimlachte. ‘Fijn dat jullie het lekker vonden. Heb ik niet voor niets staan zweten boven dat hete fornuis.’

Op dat moment ging de telefoon. ‘Ik pak hem wel.’ Lou

sprong op. ‘Hallo, Heartland,’ zei ze zakelijk.

Het was even stil. Lou’s gezicht betrok.

‘Ik begrijp het,’ zei Lou ernstig. ‘En u weet verder niemand die kan helpen, meneer Phillips?’

Amy keek Ty aan. Hij trok zijn wenkbrauwen op. Het leek erop dat de beller hulp nodig had met een paard.

‘Oké,’ zei Lou. ‘Ik ga even overleggen en dan bel ik u zo snel mogelijk terug.’

‘Wie was dat?’ vroeg Amy zodra Lou de telefoon ophing.

‘Ene Ray Phillips. Zijn vrouw is pas overleden en hij vraagt of we een merrie kunnen opvangen die ze op hun boerderij op Wilson’s Peak hield. Ze is drachtig en hij weet niet zo veel van paarden af.’

‘Wilson’s Peak? Dat is nogal een afgelegen gebied,’ zei Jack.

Lou knikte. ‘Daarom wil hij de merrie hierheen brengen. Hij heeft geen idee wat hij moet doen als het veulen komt.’

‘Natuurlijk kan ze komen,’ zei Amy meteen. ‘Toch, Ty?’

Ty knikte.

Jack fronste zijn wenkbrauwen. ‘Maar ik dacht dat de stallen vol waren?’

‘Nee, Charlie wordt vandaag door zijn eigenaar opgehaald,’ legde Ty uit. ‘We waren van plan de volgende klant op de wachtlijst te bellen, maar het lijkt erop dat deze merrie ons harder nodig heeft.’

Amy keek haar zus aan. ‘Hoelang is ze al drachtig?’

‘Tien maanden.’

‘Dat betekent dat het veulen over een week of vier komt,’ rekende Ty snel uit. Zijn gezicht betrok. ‘Het is eigenlijk helemaal niet goed om haar nu nog te vervoeren.’

‘Ik denk dat meneer Phillips geen keus heeft,’ zei Lou.

‘Wil je hem terugbellen, Lou?’ vroeg Amy. ‘Zeg maar dat ze meteen kan komen.’

‘Oké.’ Lou pakte de telefoon weer.

‘En vraag ook even haar ras, hoe ze heet en hoe groot ze is,’ zei Amy snel.

Ze wachtte ongeduldig tot Lou de telefoon weer ophing.

‘En?’

Lou keek naar de aantekeningen die ze had gemaakt. ‘Ze is zeven jaar, een meter vijfenvijftig hoog en ze is een kof-fievos. Haar naam is Melody en ze is een Quarter Horse. Ray Phillips komt haar vanmiddag brengen. Hij heeft gezegd dat hij in ieder geval de dierenartskosten en het voer zal betalen totdat we een nieuw tehuis voor haar en het veulen hebben gevonden.’

‘Ik ga het wel even aan Ben vertellen,’ zei Amy tegen Ty. Ze pakte twee broodjes uit de broodtrommel en wikkelde ze in een servetje. ‘Dan breng ik hem meteen even wat te eten.’

‘Zal ik de vaatwasser inruimen, Jack?’ zei Ty met een blik op de stapel vuile borden.

Jack schudde zijn hoofd. ‘Nee hoor, bedankt. Gaan jullie maar weer aan het werk.’

Amy en Ty trokken hun jas en hun laarzen aan en liepen de

kou in. 'Ik ben wel benieuwd naar Melody,' zei Amy. 'En over een tijdje het veulen.' Haar moeder had verschillende merries met veulens op Heartland gehad, maar er was nog nooit een veulen geboren. 'Echt cool! Zo'n schattig veulentje!'

Ty keek haar even aan. 'Maar we kunnen het niet houden. Zodra het oud genoeg is, gaat het naar een nieuwe eigenaar,' waarschuwde hij.

'Dat weet ik heus wel.' Amy schudde ongeduldig haar hoofd. Het was een van de regels dat voor alle paarden die op Heartland werden opgevangen, zo snel mogelijk een nieuw tehuis werd gezocht. Alleen dan hielden ze steeds genoeg ruimte om nieuwe paarden op te nemen. Maar daar wilde Amy nu even niet aan denken. Ze zag het al voor zich, een veulentje dat in de lentezon door de weilanden huppelde.

Ty zag de uitdrukking op haar gezicht en kreunde. 'O nee, hè! Je wordt er vast helemaal verliefd op!'

'En jij niet, zeker!'

'Ik? Echt niet!'

Amy grijnsde. Ze kende Ty veel te goed om dat te geloven. Hij zou net zo gek op het pasgeboren veulentje zijn als zij. Misschien zelfs wel nog meer.

Een van de deuren van de voorste rij boxen zwaaide open en Ben kwam naar buiten. 'Ik ga het hem meteen vertellen,' zei Amy. Ze rende naar hem toe. 'Hoi, ik heb wat te eten voor je meegenomen.' Ze gaf Ben het pakje met de broodjes.

Ben vouwde het servetje open. 'Dank je.'

'We hebben een nieuwtje voor je.' Amy vertelde hem over Melody. 'Ze komt na de lunch en we zetten haar in Charlies box.'

'Prima,' knikte Ben. 'Dan zal ik de box helemaal leegmaken en uitschrobben met ontsmettingsmiddel. De waterremmer moet aan de muur worden vastgezet, zodat ze die niet kan omgooien als ze gaat bevallen. En het hooinet moet eruit, anders raakt de merrie of het veulen er misschien in verstrikt.' Hij propte de broodjes in zijn zak en liep het erf weer op.

Amy liep hem verbaasd achterna. 'Hoe weet jij dat allemaal?'

Ben haalde zijn brede schouders op. 'Bij mijn tante werden honderden veulens geboren.'

Amy dacht aan Lisa Stillmans fokkerij, met zijn moderne stallen en zijn legertje stalhulpen. Bens moeder had hem erheen gestuurd toen Ben twaalf was, nadat zij en zijn vader na een moeilijke echtscheidingsprocedure uit elkaar waren gegaan. Amy wist dat Ben het heel fijn was gaan vinden bij zijn tante, maar ze wist ook dat hij het zijn moeder nooit had vergeven dat ze hem weg had gestuurd. In zijn ogen had ze hem gewoon in de steek gelaten.

Ze liepen de achterste stal in.

'Ik ga wel uitmesten,' zei Ben.

Amy pakte Charlies halster van de haak. 'Dan poets ik Charlie.' Ze knuffelde de palomino. Ze zou hem missen als hij weer naar huis was. Hij was naar Heartland gestuurd

om van zijn angst voor trailers afgeholpen te worden. Door paarden als Charlie en Gypsy te trainen, zorgden Amy en Ty dat Heartland genoeg geld binnen kreeg om paarden te helpen die nergens anders heen konden.

Amy zette Charlie in het gangpad vast en begon hem te borstelen. ‘Ga je nog met Red naar die wedstrijd, over twee weken?’ vroeg ze aan Ben, die het stro uit Charlies box in een kruiwagen schepte.

‘Ik ben het wel van plan.’

Ben was heel hard aan het oefenen voor de wedstrijd, want het was de eerste keer dat hij met Red zo’n hoog parcours zou rijden. Red was pas zes, maar hij had veel talent. Amy wist dat Ben ervan droomde om ooit eens Grand Prix-wedstrijden met hem te springen.

‘Heb je zin om te komen kijken?’ vroeg Ben. ‘De wedstrijd is pas ’s middags. Je kunt wel met mij meerijden in de vrachtwagen.’

‘Ja, leuk!’ Opeens dacht Amy aan haar beste vriendin, Soraya Martin. ‘Ik denk dat Soraya het ook te gek zou vinden om mee te gaan, als er plaats is tenminste.’

‘Tuurlijk.’

Amy glimlachte. Soraya vond Ben onwijs leuk, ze zou het geweldig vinden dat ze mee kon. Amy dacht aan Bens moeder, die eigenlijk ook mee zou gaan, maar die had gebeld om af te zeggen. ‘En je moeder, komt die echt niet?’

Bens gezicht verstrakte. ‘We hebben elkaar niet meer gesproken,’ zei hij kortaf.

Amy fronste. ‘Waarom niet?’

‘Waarom zou ik haar bellen? Het kan haar toch niets schelen wat ik doe.’

‘Ben! Ze is je moeder, natuurlijk kan het haar wel schelen.’

‘Mooi niet. Het enige wat mijn moeder belangrijk vindt, is haar carrière als topadvocaat.’ Bens stem klonk bitter. ‘Zo is het altijd al geweest. Toen ik bij Lisa woonde, had ze het ook te druk om langs te komen.’

‘Wat? Kwam ze nooit op bezoek?’ vroeg Amy geschokt.

‘O, in het begin wel. Maar daarna steeds minder. Dat zei ik toch, het kan haar niks schelen.’

Amy trok haar wenkbrauwen in een frons. Ze kon het niet geloven. Bens tante had nooit iets verteld waaruit bleek dat zijn moeder haar baan belangrijker vond dan Ben. ‘Zo erg kan het toch niet zijn?’

Ben keek haar boos aan. ‘O nee? Wat weet jij daar nou van, Amy? Jij zal toch nooit begrijpen hoe het voelt.’ Hij draaide zich om en begon met heftige bewegingen het stro op te scheppen.

Amy keek een moment naar zijn gespannen manier van doen en ging daarna kwaad door met het borstelen van Charlies staart. Hoe durfde hij dat te zeggen? Hij had in ieder geval nog een moeder. Ze had hem niet verlaten, tenminste, niet helemaal. Niet zoals haar vader had gedaan. Bij de gedachte aan haar vader voelde Amy zich kwaad worden. Hij was een internationale springruiter geweest,

totdat hij twaalf jaar geleden een vreselijk ongeluk had gehad met zijn paard, en niet meer kon rijden. Hij had het niet aangekund en was weggelopen, en had zijn vrouw Marion met twee kinderen achtergelaten. Ze hadden nooit meer iets van hem gehoord. Amy was toen pas drie geweest.

Hoewel... Ze waren laatst wel iets van hem te weten gekomen. Nadat hun moeder was overleden, hadden Amy en Lou een brief van hem gevonden. De brief was vijf jaar geleden gestuurd. In die brief smeekte haar vader zijn vrouw om terug te mogen komen. Amy wist niet zeker of haar moeder de brief had beantwoord, maar ze waren in ieder geval nooit meer bij elkaar gekomen.

Op dat moment kwam Ben de box uit. Hij keek haar aan en schuifelde beschaamd met zijn voeten. 'Hé, het spijt me. Ik had niet zo kwaad moeten worden. Maar het ligt allemaal nogal gevoelig.'

Amy zag dat hij er echt spijt van had en haar boosheid verdween meteen. 'Het... het maakt niet uit, hoor. Heb je misschien zin om straks een eindje te gaan rijden?' Ze wilde het graag weer goedmaken met hem. 'Sundance kan wel wat beweging gebruiken. En we zorgen er gewoon voor dat we om twee uur terug zijn, als Melody komt.'

'Oké,' zei Ben dankbaar. 'Goed idee.'

Het waaide stevig, maar Red en Sundance, het paard van Amy, leken het niet erg te vinden. Ze galoppeerden langs het pad over Teak's Hill, de beboste helling achter Heartland. Tot Amy's opluchting leek Ben helemaal niet meer

aan hun ruzie te denken. Hij praatte opgewekt over de wedstrijd en over de plannen die hij met Red had. Als hij zo vrolijk deed, was hij erg leuk gezelschap, dacht Amy. Ze wou dat hij wat vaker zo was.

Net voor twee uur kwamen ze op Heartland terug. Amy zag de gedeukte, oude jeep van de dierenarts op het erf staan. 'O, kijk. Scott is er.'

Scott was niet op het erf, dus Amy liep, nadat ze Sundance op stal had gezet, naar de keuken. Daar stond de dierenarts met Lou te praten.

'Hallo,' begroette hij Amy. 'Lou belde me en vertelde over de merrie die zo komt. Het leek me een goed idee om haar even na te kijken.' Hij grijnsde naar Lou. 'Bovendien was het een goeie smoes om weer eens langs te komen.' Lou bloosde en draaide zich naar de gootsteen.

Amy glimlachte toen ze zag hoe haar anders zo doortastende zus helemaal in de war raakte. Lou en Scott gingen sinds kort met elkaar.

'Hé, daar komt Melody, denk ik,' zei Lou. 'Ik ga opa wel even halen. Hij is boven.'

Amy keek uit het keukenraam. Er kwam een oude vrachtwagen het erf op rijden. Ze rende naar buiten.

Een lange man van een jaar of zestig, met een kalend hoofd en gebogen schouders, stapte uit de auto.

Amy liep naar hem toe. 'Hallo. Ik ben Amy Fleming.'

'Ray Phillips,' zei de man langzaam. 'Ik heb de merrie bij me. Melody.'

Hij keek vaag om zich heen, alsof hij er met zijn gedachten niet helemaal bij was.

Op dat moment kwamen opa, Lou en Scott naar buiten.

‘Dit is meneer Phillips,’ zei Amy.

Opa schudde hem de hand en stelde iedereen voor.

‘Fijn dat jullie Melody willen helpen. Ik zou niet weten wat ik anders met haar had moeten doen. Het is allemaal een beetje moeilijk de laatste tijd.’ Hij keek opa hulpeloos aan. ‘Bent u getrouwd, meneer Bartlett?’

In opa’s kaak spande zich een spiertje. ‘Mijn vrouw is twintig jaar geleden aan kanker overleden,’ antwoordde hij.

Ray Phillips schudde zijn hoofd. ‘Het spijt me.’

‘Het is een hele tijd geleden,’ zei opa zacht. ‘En het verdriet slijt.’

Meneer Phillips keek in gedachten verzonken naar de grond.

Na een poosje zei Lou voorzichtig: ‘Ik denk dat we Melody maar moeten uitladen.’

‘Mijn vrouw, Sandy, hield zo veel van haar. Op de een of andere manier heb ik het gevoel dat ik haar verraad door Melody hierheen te brengen.’

‘Maar het is voor Melody het beste, dat zou uw vrouw ook zo hebben gevoeld,’ zei Lou vriendelijk. ‘We zullen heel goed voor haar zorgen, meneer Phillips.’

Ze werden gestoord door gestamp in de vrachtwagen.

Scott liep naar de laadklep. ‘Hoe ging de reis?’

‘Melody stond wel een beetje te schoppen. Ze is altijd al een zenuwachtig paard geweest, en nu ze drachtig is, is het nog erger geworden. Sandy en ik woonden alleen op de boerderij, en Melody is nooit ergens anders geweest.’

‘Het komt wel goed,’ zei Scott. Hij begon de grendels los te maken. ‘Laten we haar er maar uit halen.’

Ty en Ben kwamen het erf af lopen. ‘Ik help wel even,’ zei Ty.

‘Zal ik het doen?’ vroeg Amy aan meneer Phillips.

Hij aarzelde even. ‘Ik weet het niet. Misschien is het beter als ik haar eruit haal. Ik denk dat ze het niet leuk vindt als er een vreemde naar binnen gaat.’ Hij stapte door het zijdeurtje de wagen binnen. Er klonk een geschrokken gebries, en hoefgetrappel. ‘Rustig maar,’ hoorde Amy meneer Phillips zenuwachtig zeggen.

Amy liep naar het zijdeurtje en keek voorzichtig naar binnen. In het donker kon ze net een voskleurig hoofd met wijd opengesperde neusgaten en gespitste oren zien.

‘Stil maar, het is al goed,’ mompelde ze automatisch en stapte ook naar binnen.

Maar het angstige paard leek haar niet te horen. Ze bleef maar staan trillen.

‘Oké, we doen de klep naar beneden,’ riep Scott. ‘Leid haar maar rustig naar buiten, meneer Phillips.’

Opeens sprong Melody achteruit. Meneer Phillips slaakte een angstige kreet en liet het touw los.

‘Kijk uit!’ riep Amy. ‘Ze is los!’

Scott en Ty lieten de klep vallen en sprongen net op tijd opzij om niet omvergelopen te worden door het paard, dat achterwaarts de vrachtwagen uit schoot. De klep was oud en versleten, en opeens gleed een van Melody's achterhoeven weg. Angstig hinnikend keerde de merrie zich om; Amy zag de paniek in haar ogen. Ze greep naar het loshangende halstertouw, maar kon het net niet te pakken krijgen. De merrie sprong opzij en galoppeerde met haar dikke, schommelende buik recht op Ben af.

'Pak haar, Ben!' riep Scott.

Ben dook naar het touw, maar Melody schoot opzij. Met lege handen landde hij op de grond.

Melody draaide zich razendsnel om. Ty rende al naar de oprijlaan om die af te sluiten, maar daar galoppeerde de merrie niet naartoe. Ze sprintte in blinde paniek recht op het hek van het dichtstbijzijnde weiland af.

Amy zag dat ze steeds sneller ging, en realiseerde zich met een schok dat Melody over het hek wilde gaan springen.

'Nee!' riep ze uit. De merrie was veel te zwaar door het veulen in haar buik. Ze zou het nooit halen!

Amy begon te rennen, maar het was al te laat. Tot haar afgrijzen zette de merrie af voor de sprong.

Heel even dacht Amy dat het de merrie zou lukken, maar het gewicht van haar drachtige lichaam trok haar naar beneden. Ze kwam niet hoog genoeg en botste met een klap tegen de bovenste balk. Het hek brak met luid gekraak.

Er klonk een misselijkmakende dreun toen Melody op de grond neerstortte.

Amy rende nog sneller. Ze zag dat het helemaal mis was. Uit een gapend gat in de buik van het paard stak een afgebroken stuk hout.

